

PROTESTEN

är INTE över -

500 år efter Luther!

Protesten är INTE över – *500 år efter Luther!*

31 oktober 2017 var det 500 år sedan Martin Luther spikade upp de 95 teserna på kyrkdörren i Wittenberg. Dessa 95 teser avslöjade några av den Katolska Kyrkans obibliska traditioner och läror, och folk blev förundrade över att en man vågade göra något sådant. Tänk att tala rakt emot Rom! En man mot ett helt system.

De 95 teserna blev spridda runt om i Tyskland och hela världen på kort tid. Folk förstod ganska snart att den Katolska Kyrkan hade många obibliska lärosättningar och traditioner, och många ställde sig på Luthers sida. Det uppstod många livliga debat-

ter, och de 95 teserna gjorde sitt till att folk började tänka själva, och tänka annorlunda. Det var i stort sett bara prästerna som hade Bibeln, och folk hade sett upp till dem och haft tilltro till att de förmedlade Guds Ord riktigt. Men nu hade Martin Luther med sina 95 teser och sin förkunnelse avslöjat att deras traditioner och lära inte var i överensstämmelse med Bibelns lära. Det uppstod ganska snabbt två tydliga läger, den Katolska Kyrkans lära och Luthers lära.

Eftersom Luther stod fast vid sina avslöjanden och sin lära blev han till slut inkallad till Riksdagen i Worms. Riksdagen ville

att han skulle vara lydlig mot överheten, och att han skulle ta tillbaka det han hade sagt och gjort. Men Luther sa: *”Visa mig från Guds Ord att jag tar fel. Så snart jag blir överbevisad om detta, ska jag ta tillbaka varje villfarelse och vara den förste att lägga hand på mina böcker och kasta dem på elden.”* Han fortsatte: *”Jag kan inte låta min tro underställas varken påve eller något kyrkoråd, för det är uppenbart att de ofta har tagit fel och talat mot varandra. Om jag därför inte kan bli överbevisad av Skriftens vittnesbörd eller utifrån de klaraste grunder, om jag inte blir överbevisad med hjälp av de skriftställen jag har citerat, och om de således inte binder mitt samvete till Guds Ord, kan och vill jag inte ta tillbaka, för det är farligt för en kristen att tala mot sitt samvete. Här står jag och kan icke annat. Gud hjälpe mig! Amen”* (D’Aubigne, band 7, kapitel 8).

Furstarnas protest

Kejsar Karl V ville stoppa Luther och Reformationen. Han sammankallade en ny riksdag i Speyer år 1529, och påvens män jublade. Här beslutades det att hindra Reformationens vidare utbredning. Dessutom skulle reformatorerna inte blanda sig i några stridsfrågor, inte motsätta sig firandet av mässan, och de skulle inte tillåta någon katolik att godta Luthers lära.

De reformationsvänliga kristna furstarna bestämde sig för att lägga fram sin protest inför riksrådet. De skrev bland annat detta: *”Vi varken godkänner eller på något som helst sätt ansluter oss till det påbud som har föreslagits när det står i strid med Gud, hans heliga Ord, våra egna samveten och våra själars frälsning... Genom Guds nåd har vi bestämt oss för att upprätthålla den rena och oförfälskade för-*

kunnelsen av hans ord, såsom det finns i de bibliska böckerna i det Gamla och det Nya Testamentet, utan att tillfoga något, som kan stå i strid med detta. Guds Ord ensamt är sanning” (D’Aubigne, band 13, kap. 6).

Den princip, som denna berömda protest innehåller, danar själva grundvalen i protestantismen.

Vilken auktoritet?

Martin Luther och Reformationen menade att de kristna skulle följa Bibeln och Bibeln allena när de talade om tro och lära. Den Katolska Kyrkan menade att man borde följa Bibeln **och** traditionen. Och här var brytningen väldigt klar.

Den Katolska Kyrkan menade att Luther och reformatorerna borde rätta sig efter kyrkans och statens beslut. Reformatorerna sade att man ville göra det om deras beslut inte stred mot Guds Ord. Reformatorerna menade att de hade rätt att följa sitt eget samvete när det gällde tro och lära. Rom däremot menade att när majoriteten i kyrkorådet hade bestämt vad som var rätt och

riktigt, borde alla följa det de hade beslutat. Den enskilde måste därför göra sitt val: Guds Ord eller kyrkans lära (traditionen) och Bibeln.

Förföljelse

Eftersom reformatorerna inte ville böja sig för Rom, startade den Katolska Kyrkan en förföljelse mot reformatorerna. De hade satt sig upp emot Roms auktoritet, och nu skulle de knäckas. Gamla historieböcker, som nu snart är förstörda, berättar om en fruktansfärd förföljelse. Flera av reformatorerna blev kastade i fängelse under omänskliga förhållanden, andra blev förföljda i Alperna på ensliga ställen, andra blev kastade för vilda djur. Många blev torterade genom Inkquisitionen, medan andra blev nedhuggna med svärd. Berättelserna om påvekyrkans fasansfulla förföljelser och straffmetoder skakade världen både före och efter Luthers tid. Flera av reformatorerna fick olika hot och bannbullor av påven. Då de blev bannlysta kunde vem som helst döda dem. Flera reformatorer blev till och med brända på bål – som Hieronymus, Johan Hus, Louis de Berquin, William Tyndale, John Wycliffe och många andra. Bara i England blev 289 protestanter brända på bål under perioden 1555–1558 då den katolska drottningen Maria I regerade. I detta sammanhang är det värt att lägga märke till vad Jesus sade: **”Allt vad ni har gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig”** (Matteusevangeliet 25:40). Om inget annat anges, är bibelcitaten hämtade från *Svenska Folkbibeln -98*.

Den Katolska Kyrkan och dess ledare har inte så litet att göra räkenskap för! Men lyckligtvis tar Gud sig an den saken. Han har sett och ser allt, och Han kommer att

döma rättfärdigt. Men i det här sammanhanget är det värt att betänka dessa ord: **”Ty Gud skall föra alla gärningar fram i domen, med allt som är fördolt, vare sig det är gott eller ont”** (Predikaren 12:14).

Naturligtvis finns förlåtelse för alla synder, om man ångrar sig, erkänner sin synd och ber om förlåtelse, men vi har aldrig läst att den Katolska Kyrkan krupit till korset, ångrat och erkänt all den fasansfulla förföljelse, tortyr och slakt på andra troende de utfört både före, under och efter Luthers tid.

Tänk att den Katolska Kyrkan beordrat att bränna människor på bål för att de hade en annan tro! Tänk att dessa blev pinade på de mest fruktansvärda sätt genom Inkquisitionen – bara för att de hade en annan tro! Tänk att de blev slaktade med svärd – bara för att de hade en annan tro! Tänk att de bannlystes – bara för att de hade en annan tro... tänk... och så kunde vi fortsätta. Och detta kyrkosamfund ska bli betraktat som ett kristet samfund. Har ett sådant beteende något med Kristus att göra? Nej, det är ingen annan än Djävulen, Satan, som står bakom sådana grymma metoder. Och denna grymhet pågick inte bara en dag, en månad eller ett år. Utan i flera hundra år. Det är också anmärkningsvärt att förre påven Benedictus XVI var ledare för Inkquisitionen fram till 2005. I dag har Inkquisitionen fått ett nytt namn, nämligen Kongregationen för Läran och Tron.

Reformatorerna offrade allt för Guds sak. Till och med på bålet var de vittnen för Jesus. Hur är det med oss: Har vi sett vad Jesus har gjort för oss? Har vi sett Hans stora kärlek till oss? Offrar vi allt för Guds sak?

Älska Era fiender

Om vi jämför Jesus med påvekyrkan, som slaktade människor med en annan tro, säger Jesus: **”Älska era fiender, välsigna dem som förbannar er, gör väl mot dem som hatar er och be för dem som hånar och förföljer er”** (Matteusevangeliet 5:44, Reformationsbibeln).

Vilken helt annan anda än påvekyrkans anda! Gud har skapat oss med fri vilja, så att vi alla kan träffa våra egna val i religiösa frågor. Vi skall inte tvinga andra att tro som Du och jag. Alla skall ha tillåtelse att tillbe Gud enligt sin egen överbevisning – eller inte alls! När man använder fängelse, tortyr och svärd för att framtvunga lydnad blir det fel. Det är stor skillnad på att dräpa sina fiender och att älska sina fiender. Jesus, som har skapat oss och som upprätthåller livet, Han älskar alla (Johannesevangeliet 1:3 och Kolosserbrevet 1:17). Jesus säger: **”Kom till mig alla ni som arbetar och bär tunga bördor, så skall jag ge er vila”** (Matteusevangeliet 11:28) Och: **”den som kommer till mig skall jag aldrig någonsin kasta ut”** (Johannesevangeliet 6:37). Jesus vill att alla skall förstå sanningen och bli frälsta.

Är påven Jesu representant?

Påven betraktar sig som Kristi ställföreträdare på jorden, men envar borde se att alla påvar inte representerar Kristus. Påvarna omger sig med ett överdåd som ingen annan härskare på jorden kan uppvisa. Jesus sade: **”Rävarna har lyor och himlens fåglar har bon, men Människosonen har inget att vila huvudet mot”** (Matteusevangeliet 8:20). Jesus hade en enkel mantel, medan påven har synnerligen dyra

dräkter av alla de slag. Påvarna uppehåller sig i dyrbara byggnader, använder millioner till sina resor och har säkerhetsvakter överallt. Vi skall snart se att de också står för helt andra värderingar än Jesus. Så den titel som Katolska Kyrkan satt på påven, passar över huvud taget inte! Nej, det är ett

hån mot Kristus och det rättfärdiga och ödmjuka liv han levde.

Den Katolska Kyrkan har enorma tillgångar. Jesus sade till den rike mannen:

”Ett fattas dig. Gå och sälj allt vad du äger och ge åt de fattiga, så skall du få en skatt i himlen. Och kom sedan och följ mig” (Markusevangeliet 10:21). Denna uppmaning borde även påven följa, när Vatikanen har så stora rikedomar, om han skall representera den ödmjuka Frälsaren!

Martin Luther, som kände den Katolska Kyrkan inifrån, sade: **”Det är avskyvärt att se den man som kallar sig Kristi vikarie uppvisa en prakt som ingen kejsare kan visa maken till. Är detta att efterlikna den fattige Jesus eller den ödmjuka Petrus? Folk säger att han är herre. Men Kristus, vars ställföreträdare han berömmar sig av att vara, har sagt: ’mitt rike är inte av denna världen.’ Kan en vikaries herradöme sträcka sig längre än överherradömet?”** (D’Aubigne, band 6, kap. 3).

Global makt

Många tror att just här Katolska Kyrkan har ändrat sig. Men de har samma dogmer och

lärosättningar som tidigare. De har bara klätt sig i en annan kappa för att bli godtagna. När de nu har blivit godtagna och fått makt igen, inte minst genom EU och det globala nätverket, kommer vi snart att uppleva vad påvesystemet står för. Precis som de använde staten som medhjälpare på reformatörernas tid, kommer de också att använda staten och de internationella lagarna som medhjälpare i att återvinna sin maktposition i vår tid.

Påve Paulus VI skrev följande i ett avsnitt kallat för *”Mot en verksam Världsauktoritet”*:

”Detta mellanfolkliga samarbete på världsbasis kräver institutioner som skall förbereda, samordna och leda det, tills det slutligen har införts en universell, erkänd rättviseordning ... Vem ser inte nödvändigheten av att gradvis inrätta en global auktoritet som är i stånd till att handla effektivt inom de rättsliga och politiska områdena” (Paulus VI: *Popolorum Progressio*, 1967, sidan 78).

Då inställer sig frågan: Vilka institutioner samarbetar den Katolska Kyrkan med för att inrätta en ny, global ordning? Jag tror att vi alla kan se dem inom FN, EU, NATO, den Afrikanska Unionen, IMF och så vidare.

Förre påven Benedictus XVI sände också ut en tydlig vädjan till världens ledare i ett av sina sista herdebrev, som slår fast: **”Det föreligger ett akut behov av en sann, världspolitisk auktoritet för att styra den globala ekonomin genom en Guds-centrerad etik ... för att göra slut på den världsomspännande finanskris som pågår”** (Cathy Lynn Grossman, *USA Today*, den 7. Juli, 2009).

Vi får inte glömma att Katolska Kyrkan

önskar vara universell. De eftersträvar global kontroll. Det var katoliker som grundade EU, och det är Vatikanen som står bakom tanken på en Ny Världsordning. I den Nya Världsordningen skall de mellanfolkliga lagarna styra, och på så sätt får de makten – den globala makten.

I sin bästsäljande bok *The Keys of This Blood* avslöjade Jesuitprofessorn och Vatikan-kännaren Malachi Martin det hela:

”Villiga eller inte, klara eller inte, är vi alla inblandade i en fullständig, ohejdbar, trevägs global tävlan. De flesta av oss är inte medtävlare vi är själva insatserna tävlingen gäller vem som kommer att inrätta det första styret över en samlad värld, som någonsin har förekommit ibland de nationella samfundet. Det handlar om vem som skall besitta och utöva den tudelade maktens auktoritet och kontroll över var och en av oss som individer och över alla tillsammans som en gemenskap ... under det tredje årtusendet När den nu har satts igång, finns det inget sätt att avlysa tävlingen på vårt livssätt som individer och som medborgare ... själva kännetecknet på vår nationella identitet ... kommer att bli kraftfullt och radikalt ändrat för alltid. Ingen kommer att komma undan dess verkan. Inga områden i våra liv kommer att lämnas ifred” – The Keys of This Blood, sidorna 12-16.

Malachi Martin säger att påven kommer att bli ”segerherren i denna tävlan”. På sidan 341 i sin bok klargör han att denna världsherrskaper kommer att bli ”dominerad av en internationell byråkrati som styr och leder varje medborgare och varje nation.”

Låt oss ta med några få ord om vilken makt den Katolska Kyrkan menar sig ha:

”Den romerska kyrkan är monarkin som står över alla riken, precis som sinnet och själen förhåller sig till kroppen, eller som Gud till världen. Därför måste den romerska kyrkan inte bara ha andlig makt, utan också den högsta världsliga makten” (påve Leo XIII, herdebrev från 1879).

Påve Gregorius upprepade denna idé, då han sade: **”Kyrkans makt står över statsmakten.”** Påve Pius menade detsamma, då han sade: **”Kyrkan (den Romersk-katolska) och staten borde förenas.”** Dr. G. F. van Schulte, professor i kyrkorätt i Prag (Prag), tillkännagav: **”All världslig makt är av ondo, och måste därför underställas påven”** (T. W. Callaway: *Romanism*

vs. *Americanism*, s. 120). Dessa uttalanden gör det kristallklart att denna politiska kyrka arbetar på att få makt genom kontroll över regeringar och statsmakter.

Den Romersk-katolska Kyrkan arbetar utifrån tanken, som är formulerad i det latinska uttrycket **”de jure divino”**, dvs. kyrkan har en **helig rätt** att härska över hela världen, alla makter och alla människor. Den hävdar sig ha fått rätten från Gud själv, och tänker bruka alla medel

för att nå sitt mål – globalt herravälde.

Dr. Bronson, som var en erkänd katolsk auktoritet, skrev: ”**Påven har rätt att av-sätta varje härskare**, när det behövs för den andliga ordningens bästa ... den makt som utövades av Kyrkan under Medeltiden var ej stulen, *den saknade härskarnas och folkets samtycke*, men kom och kommer från den **heliga rätten**, och den som motstår denna, gör uppror mot konungarnas konung och herrarnas herre” (*Catholic Review*, Juni, 1851).

Även om detta skrevs för länge sedan, säger kyrkan om sig själv att den aldrig ändras. Detta bekräftades i en av dess egna publikationer: ”**Det som kyrkan har gjort, det som den öppet eller hemligt har stöttat i lidna tider, är exakt vad den kommer att göra, och öppet eller hemligt stötta, i framtiden, om samma omständigheter inträffar**” (*Catholic Review*, Januari, 1854).

Vi skall få se att all form av uppror mot denna makt i denna ändens tid och all brist på erkännande av kyrkans auktoritet, kommer att straffas på ett eller annat sätt, också genom EU.

Före det Andra Vatikankonciliet (1962-65) kallade den Katolska Kyrkan andra troende för kättare. Efter det Andra Vatikankonciliet blir kättarna kallade för ”*åtskilda*

bröder”. Den Katolska Kyrkan menar att den har sanningen, och att det inte finns någon frälsning utanför denna kyrka.

Den tvärkyrkliga rörelsen

I dag försöker Katolska Kyrkan att samla alla kyrkosamfund genom den ekumeniska rörelsen. De har bett jesuiterna i Rom om att upprätta dialoger mellan kyrkosamfund, så att de kan förenas under den Katolska Kyrkans paraply. Och vi ser att det har inträffat en förändring. På vilket sätt? Jo, den Katolska Kyrkan har inte ändrat på sina doktriner, utan det är protestantismen som har närmast sig Rom.

Det dokument, som de föredrar att använda som arbetsdokument inom den ekumeniska rörelsen, heter *Charta Oecumenica*, och det är tydligt utifrån detta dokument att de önskar att arbeta för enighet och att missionera tillsammans. De söker enighet om det de kan enas om, och det de inte kan enas om, det lägger de åt sidan. Men Kristus vill att vi skall ha enighet i Honom på alla plan. Inte enighet på demokratiskt vis genom flertalsbeslut, utan enighet i Kristus. Enighet i Kristi tro – på alla plan. Kan vi inte bli eniga med de stora kyrkoråden på denna grundval, följer vi Kristus.

De som missionerar på egen hand, utan att vara styrda av något kyrkosamfund, blir

fortfarande betraktade som avvikare eller ett slags "kättare". Och "kättarna" skall bekämpas. Luther, Melanchton, Tyndale, Calvin, Wycliffe, Hieronymus, Wesley, Hus, Zwingli, Berquin, valdenserna med flera blev betraktade som "kättare". "Kättarna" ville ha Bibeln och bara Bibeln som grundval för sin tro. Som vi har sett, önskade den Katolska Kyrkan att hejda och utrota "kättarna" (reformatorerna) på medeltiden. I vår tid går "kättarna", dagens reformatorer, emot den ekumeniska rörelsen. Dagens ekumeniska rörelse vill ha Bibeln och traditionen som enhetsnorm, medan dagens reformatorer fortsätter Luthers och reformatorernas linje, med Bibeln och bara Bibeln som grundval för tro och lära.

Bibeln berättar klart och tydligt, att denna förförande makt skulle få ett dödligt sår, och att det dödliga såret skulle läkas. Påvemakten fick ett dödligt sår 1798, då påve Pius VI tillfångatogs av Napoleons härförare Berthier, och påven dog i fångenskap i Frankrike. Påvemakten fick tillbaka Vatikanstaten 1929 genom Mussolini, och sedan den tiden har påvemakten vunnit större och större inflytande och makt i världen. Påvarna Johannes Paulus II och Benedictus XVI reste runt i världen och upprättade diplomatiska förbindelser med det ena landet efter det andra. Nuvarande påve, Franciskus I, som är jesuit, fortsätter arbetet med att samla alla världens religioner under Roms paraply, bland annat genom den ekumeniska rörelsen, så att de "åtskilda bröderna" kan bli lojala undersåtar och ett med dem. För att få till detta, stiftar de internationella regler, både på det politiska, religiösa och ekonomiska området. De internationella lagarna skall gälla över de nationella lagarna, och på det sättet ockuperar de nationer och folk.

Det är nämligen så, att det är lagarna som styr en nation, och när en nation blir styrd genom internationella lagar som är instiftade av globalisterna, vilka verkar för en Ny Världsordning, ja, då mister den enskilda nationen sin självständighet och suveränitet. Denna utveckling sker både på det politiska, religiösa och ekonomiska området. Det är en gradvis ockupation som sker under många år. Denna utveckling fortgår stilla och nästan obemärkt. Snart kommer de, som icke är lojala mot de internationella lagarna, som efterhand blir statens och kyrkans lagar, att bli betraktade som

olydiga samhällsmedborgare. De kommer att drabbas av svårigheter, bli tuktrade och straffade. Påvedömets maktmissbruk skall återkomma, men den stora överraskningen är att de som tidigare protesterade mot påvedömets maktmissbruk, nu kommer att

bli deras samarbetspartner (Uppenbarelseboken 13:11-17). Det är Bibeln som uppenbarar detta, och vi tror på Guds Ord.

Rom är detsamma i dag

Är det överraskande för Dig att protestanterna nu räcker ut handen mot Rom och samarbetar med Rom? Det är tydligt att protestanterna nu har glömt hur Rom förföljde annorledes troende, som på Luthers tid. Som vi har sett, fängslades, pinades och dödades många för sin tro. Därför kommer vi, om vi inte känner vår historia och vår Bibel, heller inte att förstå vad som väntar. För Rom är detsamma i dag som tidigare, och **historien upprepar sig**. Den Katolska Kyrkan har bara klätt sig i kristen kappa. Detta system är i dag som en varg i fårakläder. De opererar med en vit påve och en svart påve. Den vite påven charmerar folk med all sin prakt och rikedom, den andre påven, jesuiternas ledare, verkar i hemlighet, i mörker. Jesuiterna är Vatikanens hemligt tränade soldater. Enligt jesuiteden, som de ingår när de inträder i sitt ämbete, tänker de ödelägga protestantismen och de självständiga nationerna. De kan skapa krig för att bryta ned regeringar, så att de nya regimerna dansar efter deras

pipa. De uppmanas till att nästla sig in i andra kyrkosamfund, för att bli en lutheran bland lutheraner, en baptist bland baptister, en pingstvän bland pingstväner, en adventist bland adventister, osv. Genom utbildning når de maktpositioner, och utifrån sina maktpositioner kan de anbefalla sitt kyrkosamfund att delta i den ekumeniska rörelsen. De är totalt lojala mot påven, och de kan – om det ”behövs” – bruka knivens egg, blykulan och vilket annat medel som helst för att nå sitt mål. Var och en som läser jesuiteden, den trohetsed som de avlägger till påven innan de träder in i sitt ämbete, kommer att se detta. (Se www.endtime.net – klicka sedan på svenska och sedan *Eliten drar åt snaran*.) Men de allra flesta protestanter sluter till ögonen för den smarta strategi Rom använder för att åstadkomma enhet på det religiösa planet.

Revolution - 500 år efter Martin Luther! Firande av Enhet - inte av Luther

Åren 1617, 1717, 1817, 1917 firade protestanterna Luthers protest mot den romerska katolska kyrkan, men år 2017 ändrades det. Då uppmärksammade de den dagen tillsammans med katolska kyrkan i Rom. De firade inte Martin Luther och protestantismen utan enheten med katolska kyrkan. Vilken förändring, vilken revolution!

År 1999 publicerade katolska kyrkan en gemensam deklaration med lutherska världssamfundet - a Joint Declaration with the Lutheran World Federation - (de lutherska kyrkorna) angående doktrinen om Rättfärdighet av Tro och härigenom deklarerar de att protesten är över! Men protesten är inte över! Genom Guds nåd kommer protesten att fortsätta till provotidens slut!

År 2013 publicerades en ny bok med titeln *"From Conflict to Communion"* (*"Från Konflikt till Enhet"*), en rapport från den luthersk-romerska katolska kommittén angående enhet. I punkt 229 i denna bok kan man läsa: ***"Även om de (de lutherska teologerna) delvis håller med Luther i hans kritik av påvedömet, så förkastar lutheraner idag icke desto mindre Luthers identifikation av påven som Antikrist"***. Så idag tror de flesta kyrkoledare inte att påven är Antikrist. Nu betraktar de alla samfund som deltar i den ekumeniska rörelsen – even jesuitpåven Fransiskus och katolska kyrkan - som kristna, trots att katolska kyrkan inte har förändrat sina lärosatser. Eftersom katolska Kyrkan inte har ändrat sin undervisning, vem är det då som ändrat sin, nu när de vill enhet?

31 oktober 2017 kom inte lutherska och katolska ledare till Wittenberg utan möttes "i hemlighet" i Rom. De gjorde ett gemensamt uttalande angående avslutningen av årets gemensamma firande av reformationen.

Det är tragiskt, men sant, att protestanterna i den ekumeniska processen har givit efter för Rom. Det ser ut som om katolska Kyrkan har fått fotfäste i de flesta samfund och att de protestantiska kyrkornas särprägel gradvis har tonats ner. Inga religiösa ledare protesterar längre, alla röster har tystnat. Vem ska då höja sin röst i protest? Vi hoppas att ni och vi vill göra det, oberoende av våra positioner eller vårt (eventuella) inflytande.

Sedan 1999 har katolska kyrkan avfattat gemensamma uttalanden med det metodistiska världsrådet, ortodoxa kyrkan, de evangelikala i USA och reformkyrkornas världssallians. Det här är något som troligen kommer att fortsätta. Vi ser fler och

fler kyrkoledare som driver sina samfund allt närmare Rom genom gemensamma uttalanden och överenskommelser. Bibeln säger att de alla till slut kommer att enas, de kommer att ha ett och samma sinne och gemensam strategi, och de kommer att överlämna sin makt och myndighet åt "vilddjuret" (katolska kyrkan; Uppenbarelseboken 17:12-14). Så ser vi alltså idag hur bibliska förutsägelser om den sista tiden bekräftas rätt framför våra ögon. Dessutom säger Bibeln kortfattat att dessa makter kommer att strida mot Kristus och mot dem som står på hans sida. I denna omskakande tid är vi alltså tvugna att välja sida - ska vi vara i överensstämmelse med Kristus eller med dessa världsledare som överallt driver åt fel håll?

Om Luther hade levt idag och sett hur de lutherska kyrkorna har "firat" hans reformation tillsammans med katolikerna skulle han ha skällt ut både katoliker och avfälliga protestanter. Ja de som flörtar med Rom är sannerligen fallna. Bibels budskap är: "Gå ut från henne, mitt folk" (Uppenbarelseboken 18:4).

Vi ser hur Bibels ord fullbordas nämligen att "hela jorden förundrade sig över vilddjuret och följde det" (den påvliga makten) och "dina köpmän var jordens stormän, ty genom din (påvliga) svartkonst blev alla folk vilseledda" (Uppenbarelsebokem 13:3 och 18:23).

Påvemakten besitter alltså en trolldom, en så smart strategi, att de flesta inte klarar av att genomskåda, vad de egentligen håller på med. Men när de har förmått alla att gå med på deras internationella strategi och regelverk, kommer de att se till att förfölja dem, som står emot och avslöjar deras falska lära och strategi, såsom de förföljde Luther, Hieronymus,

Wycliffe, Hus, Zwingli, Berquin och många, många andra.

Har den Katolska Kyrkan förändrats?

Nu 500 år efter Luther kan vi fråga: Har den Katolska Kyrkan förändrats?

Nej, den Katolska Kyrkan har fortsatt med sina obibliska lärosatser och traditioner. Låt oss kortfattat betrakta några få av dessa. Här kommer 10 nya teser på kyrkodörren!

Tes 1

Den Katolska Kyrkan tror att påven är Kristi ställföreträdare på jorden. Bibeln däremot säger att Jesus sände den Helige Ande i Sitt ställe (Johannesevangeliet 14:16-17). De tror att Petrus var den förste påven, men den felande Petrus kunde inte vara Kristi ställföreträdare. Jesus sade: **”på denna klippa skall jag bygga min församling”** (Matteusevangeliet 16:15-18). Uttrycket ”denna klippa” pekar tillbaka på Kristus.

Det grekiska grundtextordet för ”denna

klippa” är Petra. Ordet **petra** betyr **klippa**. Så det är Kristus, som är klippan. Grundtextordet för Petrus är Petros, som betyder en sten eller rullande sten. Det är Kristus vi skall bygga vår menighet på, och inte på en felande människa, som alla påvar genom alla tider har varit. Paulus skriver om Israels folk då de var i ödemarken: **”De drack ur en andlig klippa som följde dem, och den klippan var Kristus”** (Första Korintierbrevet 10:4). Det är Jesus som är klippan, och inte Petrus.

Tes 2

Den Katolska Kyrkan tror att när prästen håller upp den runda brödskivan vid nattvarden, och säger några hokus pokusord, förvandlas brödet till Jesu bokstavliga lekamen eller kropp. Och så skall de äta Jesu lekamen eller offra Honom på nytt varje gång de äter brödet (i samband med nattvarden). För det första tror de således att prästen kan skapa Skaparen och därefter äta Honom. Då Jesus instiftade nattvarden, tackade Han, bröt brödet och sade: **”Detta är min kropp, som är utgiven för er. Gör detta till minne av mig”**

(Första Korintierbrevet 11:24). När vi äter brödet, skall det påminna oss om att Jesus gav Sitt liv för oss på Golgata kors, att Hans kropp bröts sönder för oss, och att Hans blod rann för oss. Dessutom säger Bibeln att Jesus blev offerad en gång för alla för oss (Hebréerbrevet 7:27 och 9:28). Det är ett hån mot Jesus och Hans offer för oss att offra Honom på nytt varje gång man äter brödet och dricker kalken, såsom sker under den katolska nattvarden. Det bara visar att de inte går med på, att Jesu offer var gott nog att frälsa oss.

Tes 3

Den Katolska Kyrkan har tagit bort det andra budet i sin Katekes. I det andra budet i Bibeln står det att vi inte skall tillbe bilder eller statyer (Andra Moseboken 20:4-6). I den Katolska Kyrkan tillber de statyer av jungfru Maria, och de tror att det är Maria som uppenbarar sig i Fatima och på andra platser på jorden. Men Maria är död sedan ca. 2 000 år, så det är nog en annan ande som visar sig som jungfru Maria.

Tes 4

Den Katolska Kyrkan tror att jungfru Maria tagits upp till himmelen och att våra böner skall gå genom henne för att nå fram till Jesus och Fadern. Det är katolikernas eget påfund, för Maria är död sedan ca. 2000 år. Hon ligger i graven, som alla andra döda personer, och väntar på uppståndelsens dag (Första Tessalonikerbrevet 4:15-17).

Bibeln säger tydligt och klart: **"Ty tre är de som vittnar i himlen: Fadern, Ordet och den Helige Ande och dessa tre är ett"** (Första Johannesbrevet 5:7, *Reformations-Bibeln*). Denna text har tagits bort ur flera av dagens nutida Biblar, delvis för att Katolska Kyrkan önskar sig fyra särskilda, heliga personer i himmelen, där Maria utgör

FOTO: Fondazione Cariplo

den fjärde, och till henne riktar de sina böner. Dock säger Jesus: **"Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig"** (Johannesevangeliet 14:6). Det är bara Jesus, som är vår medlare hos Fadern. Våra böner skall gå genom Honom. **"Ty Gud är en, och en är medlare mellan Gud och människor, en människa, Kristus Jesus"** (Första Timoteusbrevet 2:5).

Tes 5

Den Katolska Kyrkan menar att påven och prästerna kan förlåta synd. Därför ställs frågan: Skall vi gå till prästen, till Maria eller Jesus för att få förlåtelse för våra synder? Bibeln klagör att **"synd är brott mot lagen"** (Första Johannesbrevet 3:4). **"Alla har syndat och saknar härligheten från Gud"** (Romarbrevet 3:23), och **"syndens lön är döden"** (Romarbrevet 6:23). Därför är vi i utgångsläget alla skyldiga och dömda till döden. Jesus är den ende, som kan befria oss från synd. Det är Han som

har skapat oss, det är Han som har gett Sitt liv för oss, och det är Han som kan göra oss fria från syndens förbannelse. Det är bara Han som har levt ett liv här på denna jord utan att synda. Vi läser: **"Ty vi har inte en överstepräst som ej kan ha medlidande med våra svagheter, utan en som blev frestad i allt liksom vi, men utan synd"** (Hebréerbrevet 4:15).

Därför: **"Om nu Sonen gör er fria, blir ni verkligen fria"** (Johannesevangeliet 8:36).

Men Jesus kan icke frigöra oss, utan att vi ångrar vår synd och ber om tillgivelse eller förlåtelse.

Skall vi då gå till prästen, påven eller till

Jesus? Vi har redan sett att det bara finns en Frälsare och en Medlare mellan Gud Fadern och oss människor, och det är Jesus Kristus. Men vi får inte glömma att vi också skall bekänna våra synder inför den person, som vi har syndat mot. Vi läser: **"Var på er vakt! Om din broder syndar, så tillrättvisa honom, och om han ångrar sig, så förlåt honom"** (Lukasevangeliet 17:3).

Vi skall alltså gå till den person som vi har gjort något felaktigt mot, erkänna vår

synd och om han vill kan han förlåta oss. En präst eller påve har inget med den saken att göra. Den slutliga förlåtelsen får vi hos Jesus. I Jesu mönsterbön, Fader Vår, läser vi: **"förlåt oss våra skulder, såsom också vi förlåter dem som står i skuld till oss"** (Matteusevangeliet 6:12).

Och Johannes formulerar det så här: **"detta skriver jag till er för att ni inte skall synda. Men om någon syndar, har vi en som för vår talan inför Fadern – Jesus Kristus som är rättfärdig"** (Första Johannesbrevet 2:1-2).

Det är bara genom Jesus Kristus som syndaren kan få förlåtelse och komma till Guds rike. Jesus ensam är vår Frälsare, vår Medlare och vår Advokat hos Gud. Det är till Honom som vi måste gå med vår synd. När vi inser vår synd, ångrar och vänder oss till Honom för att få syndernas förlåtelse, har vi detta löfte: **"Om vi bekänner våra synder, är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet"** (Första Johannesbrevet 1:9).

De katolska prästerna och påven sätter sig i Kristi ställe och tar Kristi plats, när de påstår sig kunna förlåta synd som bekänns genom bikt. Bibeln har förutsagt att detta avfall skulle komma. Vi läser: **"Låt ingen bedra er på något sätt. Ty först måste avfallet komma och laglöshetens människa, fördärvets son, öppet träda fram, motståndaren som förhäver sig över allt som kallas gud eller heligt, så att han sätter sig i Guds tempel och säger sig vara Gud"** (Andra Tessalonikerbrevet 2:3-4).

Här blir han som sätter sig i Kristi ställe kallad för syndens människa, fördärvets son och den laglöse {i den norska Bibeln och King James Version, KJV}. Han som

sätter sig i Guds tempel och ger sig ut för att vara Gud – det är ingen annan än påven det här är tal om. Det är han {och det påvliga systemet}, som är den laglöse, som också har ändrat {förfalskat} Guds tio bud. Han tar Kristi plats som medlare och ger sig ut för att vara den som kan förlåta synd. Varför skall den protestantiska världen samarbeta med syndens människa, fördärvets son, den laglöse?

Tes **6**

Den Katolska Kyrkan tror på själens odödlighet. De tror att när människan dör, fortsätter hon att leva som en själ eller ande. Vad säger Bibeln om detta? Vi läser: **”då formade Herren Gud människan av jord från marken och blåste in liv genom hennes näsborrar, så att hon blev en levande varelse [norska: en levande själ]”** (Första Moseboken 2:7). Det står att människan **blev** till en själ, icke att människan fick en själ. Vi läser vidare om vem det är, som skall dö: **”Den själ som syndar, han skall dö”** (Hesekiel 18:20, norska Bibeln).

Läran om själens odödlighet har sitt upphov i Satans första lögn i Edens Lustgård. Gud hade sagt till Adam och Eva att de inte skulle äta frukten från ett bestämt träd i trädgården. Om de åt frukten från detta bestämda träd, skulle de dö. Men Satan sade till Eva: Nej, **”Ni skall visst inte dö!”** (Första Moseboken 3:4).

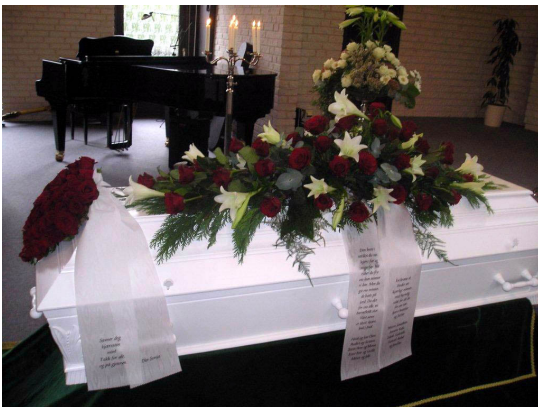
Denna Satans lögn lade grunden för tron på själens odödlighet, och denna lära är vida utbredd bland många religioner i dag. Men vad säger Bibeln? **Den vise mannen Salomo skriver:**

”De som lever vet att de måste dö, men de döda vet ingenting och de får ingen lön mer, ty minnet av dem är glömt. Deras kärlek, deras hat och deras avund finns inte mer. Aldrig någonsin mer får de ta del i vad som sker under solen ... Allt vad din hand kan göra, gör det med kraft. Ty i graven dit du går kan man inte verka eller tänka, och där finns ingen kunskap eller vishet” (Predikaren 9:5-6, 10).

Låt oss ta ett par Skriftställen till: **”Förvåna er inte över detta, ty den stund kommer, då alla som är i gravarna skall höra hans röst och gå ut ur dem. De som har gjort gott skall uppstå till liv, och de som har gjort ont skall uppstå till dom”** (Johannesevangeliet 5:28-29).

Paulus drar samma slutsats när han talar om Jesu återkomst: **”Vi säger er detta enligt ett ord från Herren: vi som lever och är kvar till Herrens ankomst skall alls inte komma före de avsomnade. Ty när en**

befallning ljuder, en ärkeängels röst och en Guds basun, då skall Herren själv stiga ner från himlen. Och först skall de som dött i Kristus Jesus uppstå. Därefter skall vi som lever och är kvar ryckas upp bland moln tillsammans med dem för att möta Herren i rymden. Och så skall vi alltid vara hos Herren” (Första Tessalonikerbrevet 4:15-17).

Vi ser här att de döda ligger i graven och väcks upp ur döden av Jesus. Är Du överraskad över att det förhåller sig så? Men vi läser att de döda inte vet något. De ligger i graven till uppståndelsens morgon. De rättfärdiga kommer att väckas upp till livets uppståndelse och de ogudaktiga till dödens uppståndelse.

Då Jesu vän Lasarus var död, gick Jesus till hans grav. Lasarus hade då legat död i fyra dagar och det började redan att lukta lik av honom. Jesus sade att Lasarus var död, och han betecknade döden som en sömn. Jesus sade till honom: **”Lasarus, kom ut!”** (Johannesevangeliet 11:43). Och han kom ut ur graven.

Många präster förkunnar att när människan dör, går hon till himmelen eller till helvetet. Om det vore så att de rättfärdiga döda gick till himmelen med detsamma de dog, skulle vi tro att Lasarus, Jesu vän, hade kommit till himmelen. Men då Jesus

väckte upp Lasarus från de döda, kom han inte ned från himmelen, från skyarna eller från världsrymden, utan **från graven**. Dessutom säger Bibeln att **”det är bestämt om människan att hon en gång skall dö och sedan dömas**” (Hebréerbrevet 9:27, betoning på ”en” i *Svenska Folkbibeln* 98). Så mellan döden och Jesu återkomst kommer det att inträffa en dom, och det är inte prästen, utan Jesus Kristus, som skall bestämma om den enskilde skall få evigt liv eller dö för evigt (Andra Korintierbrevet 5:10 och Johannesevangeliet 5:26-29). Bibeln säger ju att **”syndens lön är döden, men Guds gåva är evigt liv i Kristus Jesus, vår Herre**” (Romarbrövet 6:23).

I berättelsen om Lasarus får vi också veta att Jesus skall väcka upp honom på den yttersta dagen. Maria sade: **”Jag vet att han skall uppstå vid uppståndelsen på den yttersta dagen**” (Johannesevangeliet 11:24). Den yttersta dagen inträffar vid Jesu återkomst.

Bibeln säger att det endast är Gudomen, som har odödlighet. Det står skrivet: **”konungarnas Konung och herrarnas Herre, som ensam är odödlig**” (Första Timoteusbrevet 6:15-16). Det är Gud, som ensam har odödlighet. Människorna är dödliga, men när Jesus kommer igen, först då kommer de frälsta att bli iklädda odödlighet. Paulus beskriver denna händelse så här: **”Se, jag säger er en hemlighet: Vi skall inte alla insomna [norska: dö], men vi skall alla förvandlas, i ett nu, på ett ögonblick, vid den sista basunens ljud. Ty basunen skall ljuda och de döda skall uppstå odödliga [norska: oförgängliga], och vi skall förvandlas. Ty detta förgängliga måste kläs i oförgänglighet och detta dödliga kläs i odödlighet. Men när detta förgängliga har klätts i oförgänglighet och detta dödliga klätts i odödlighet, då**

skall det ord fullbordas som står skrivet: Döden är uppslukad och segern vunnen” (Första Korintierbrevet 15:51-54). Det är många som tror att det är en själ eller ande som frigörs från människan när hon dör och att denna själ eller ande svävar runt oss och påverkar oss samt kan ge oss budskap. I ett spiritistblad skriver de följande: **”Vad är så spiritismen? Spiritismen är tron på att anden överlever kroppen och kan ha kontakt med levande människor genom särskilt beskaffade personer som vi kallar för medier”** (”Spiritisten”, ett danskt andebesvärjarblad, årgång 1900, sidan 84).

Nästan halva mänskligheten tror på reinkarnationen – en lära som säger att själen aldrig dör, utan ständigt föds på nytt i olika kroppar under varje därpå följande generation. En sådan lära passar inte ihop med Bibelns lära. Bibeln säger att i och med döden blir människan till jord eller stoft igen (Psaltaren 104:29), de döda vet inget (Predikaren 9:5), har ingen mental kraft (Psaltaren 146:4, ”upphör hans tankar”, *KJV*) tar ingen del i det som sker på jorden (Predikaren 9:6), de väntar i graven (Job 17:13), och de lever inte (Job 14:1-2; Andra Konungaboken 20:1).

Vi har med hjälp av många Skriftstäl-

len sett att Bibeln tar fullständigt avstånd från teorin om själens odödlighet, reinkarnation, kommunikation med de döda, frammanande av andar och liknande. Ja, Bibeln kallar denna lära för en styggelse. Vi läser: **”Hos dig får inte någon finnas som låter sin son eller dotter gå genom eld eller befattar sig med spådom, teckentydning, svartkonst eller häxeri, ingen som utövar besvärjelsekonster, ingen andebesvärjare, ingen som bedriver trolldom och ingen som söker råd hos de döda. Ty avskyvärd för HERREN är var och en som gör sådant, och för sådana vedervärdigheters skull fördriver HERREN, din Gud, dem för dig”** (Femte Moseboken 18:10-12). Bibeln tar alltså fullständigt avstånd från läran om själens odödlighet – som spiritismen, reinkarnationen och många av Österns mysteriereligioner bygger på.

Tes 7

Den Katolska Kyrkan skrämmer människorna med evig pina. De försöker här inbillas folk att de som inte varit trogna mot katolikernas lära hamnar i helvetet. De menar att helvetet brinner för evigt, och att de ogudakiga finns där och plågas i eld och svavel för alltid.

Kyrkan har sålt avlat. Den har menat att

man kan ge pengar till kyrkan, som då garanterar att man utsätts för lindrigare pina, när man dött och kommit i skärselden {= Reningselden}.

Skärselden uppfattades på Reformationens tid som en plats, där människan blev straffad för sina onda handlingar, innan hon släpptes in i paradiset. Luther menade att en sådan lära var helt obiblisk och bara tjänade till att ge pengar till den Katolska Kyrkan.

Den Katolska Kyrkan lär alltså ut att när människan dör, förekommer det ett mellanstånd med tillfälligt straff. Detta ställe kallar de för skärselden. Skärselden uppfattas som ett ställe där människan straffas för sina förkastliga handlingar, innan hon kommer till paradiset. De, som hamnar i skärselden, kommer inte ut själva, utan att någon hjälper dem ut. Därför ber de för de döda, och kyrkan lär ut, att

om någon betalar pengar till kyrkan, kommer deras döda anhöriga att bli utsatta för lindrigare plågor.

Påvarna har också erbjudit syndernas förlåtelse för pengar. Låt oss förklara litet närmare: Om någon begått en förbrytelse, drivit hor eller överträtt ett eller annat av Guds tio bud, kunde den personen bara köpa sig fri från straff genom att betala för denna synd. **Det** var syndernas förlåtelse! Den som då hade gott om pengar, kunde gärna tillåta sig att synda en hel del.

Avlatskrämaren Tetzel, som var den romerska kyrkans talesman på Luthers tid, tillkännagav att i kraft av hans avlatsbrev skulle alla de synder som köparna hade begått eller senare kunde tänkas vilja begå, bli dem förlättna. Det var inte ens nödvändigt att ångra sin synd (D'Aubigne, band 3, kap.1). Folk fick därmed en försäkran om att avlaten kunde frälsa, inte bara de le-

vande, utan också de döda. Slagordet löd: **”När slanten i kistan låter, snart själen ur skärselden åker.”** I det ögonblick, som pengarna klirrade mot botten i avlatskrämarens kista, skulle den själ man betalat för, slippa ut ur skärselden och flyga till himmelen.

Folk har under årens lopp skänkt mycket pengar till kyrkan. Många har betalat stora summor till den Katolska Kyrkan, eftersom de då trott sig avkorta sina käras smärta i skärselden. Kyrkan har blivit rik på falska premisser. Den Katolska Kyrkan har därför genom tiderna samlat in mycket pengar med hjälp av denna skrämselfpropaganda, och byggt många flotta kyrkor. Vilket bedrägeri, vilken födkrok! De borde skämmas, som de har lurat folk.

Men vad säger Bibeln om hur det går med människan när livet upphör? Bibeln säger att **”syndens lön är döden”** (Romarbrevet 6:23). När syndens lön är döden, är den inte evig pina. Bibeln säger att de ogudaktiga skall få sitt straff efter sina gärningar (Uppenbarelseboken 20:13). Om de har gjort mycket ont, blir straffet hårdare. Profeten Malaki bekräftar detta så här: **”Se, dagen kommer, den brinner som en ugn. Då skall alla högmodiga och alla som handlar ogudaktigt vara som halm. Dagen som kommer skall bränna upp dem, säger HERREN Sebaot, den skall lämna kvar varken rot eller kvist”** (Malaki 4:1). Roten till det onda är Djävulen, alltså Satan, och kvistarna är de ogudaktiga. De skall alla brinna upp. De skall brinna som halm. Ett långt och surt halmstrå brinner länge, men ett torrt och kort halmstrå brinner upp fort. Detta är en bild på hur de ogudaktiga kommer att straffas. De skall straffas enligt sina gärningar. Dock slutar straffet med döden. Några får ett långt straff och andra får ett

kort straff. Straffet verkställs icke nu i helvetet, utan straffet mäts ut i den himmelska rättssalen, innan Jesus kommer tillbaka. Vi läste ju: **”Se, dagen kommer, den brinner som en ugn.”** Alltså hör detta till framtiden. Detta hör till världens slut.

Johannes håller med om detta, när han skriver om hur de ogudaktiga kommer att bli straffade i eldsjön. **”Om någon inte fanns skriven i livets bok kastades han i eldsjön”** (Uppenbarelseboken 20:15). Samme författare beskriver eldsjön så här: **”eldsjön, är den andra döden”** (Uppenbarelseboken 20:14).

Litet senare skriver han: **”Men de fega, de otroende och de skändliga, mördarna, de otuktiga, trollkarlarna, avgudadyrkarna och alla lögnare skall få sin del i sjön som brinner av eld och svavel. Detta är den andra döden”** (Uppenbarelseboken 21:8). Hur gick det med de ogudaktiga städerna

Så straffet hör framtiden till!

Jesus har också ett ord till oss om denna sak. Han säger: *"Såsom nu ogräset samlas ihop och bränns upp i eld, så skall det också ske vid denna världens ände. Människosonen skall sända ut sina änglar, och de skall samla ihop allt fördärvligt ur hans rike och dem som lever i laglöshet. Och de skall kasta dem i den brinnande ugnen. Där skall vara gråt och tångnisslan"* (Matteusevangeliet 13:40-42, Reformationsbibeln)

Vi ser igen att straffet hör framtiden till – vid tidens slut. De ogudaktiga brinner inte i ett evigt helvete nu, såsom den Katolska Kyrkan förkunnar. Denna katolska förkunnelse om evig pina har dessvärre smittat vissa protestantiska kyrkosamfund!

Satans slutgiltiga straff beskrivs så här: *"Du vanhelgade dina helgedomar genom dina missgärningar, genom att du drev handel på oärligt sätt. Därför låter jag eld gå ut ifrån dig. Den skall förtära dig. Jag skall göra dig till aska på jorden inför ögonen på alla som ser dig. Alla som kände dig ibland folken, är förskräckta över dig. Du har blivit till en skräck, och för evigt skall du inte mer finnas till"* (Hesekiel 28:18-19, norska Bibeln).

Så det blir inte någon evig pina, såsom den Katolska Kyrkan säger. De ogudaktiga kommer att få sitt straff – vid världens slut – som kommer att utmynna i döden. De kommer att bli till aska. Men elden är osläcklig, "evig", den tid, som straffandet pågår. Ordet "evig" kommer av det grekiska ordet **aion**, som betyr **lång tid, livstid**. Så när de ogudaktiga, efter sina gärningar, straffas i eldsjön **"under lång tid"** eller **"under en livstid"**, slutar straffet med döden. För Gud har lovat att göra

Sodom och Gomorra? De brann med en outsläcklig eld, men elden slocknade då det inte fanns mer som kunde brinna. Det står skrivet: *"Så är det med Sodom och Gomorra och städerna däromkring. På samma sätt bedrev de otukt och följde onaturliga begär. De står som ett varnande exempel, i det att de lidit en evig elds straff"* (Judasbrevet vers 7). Det står att städernas invånare lidit sitt straff i evig eld. Det var straffet för deras omoral. Nå, vi vet att städerna där inte brinner i dag. Elden slocknade då allt var uppbränt. Allt blev till aska.

Aposteln Petrus säger att det som hände med Sodom och Gomorra är ett exempel på hur det kommer att gå i framtiden. Det står skrivet: *"Städerna Sodom och Gomorra dömde han till undergång. Han lade dem i aska och gav så ett exempel på vad som skulle hända de ogudaktiga"* (Andra Petrusbrevet 2:6).

slut på Djävulens verksamhet, och när alla de ogudaktiga har fått sitt straff, kommer Gud att skapa en ny himmel och en ny jord. Aposteln Petrus skriver om detta så här: **”Men nya himlar och en ny jord där rättfärdighet bor, väntar vi på efter hans löfte. Därför, mina älskade, eftersom ni väntar på detta, gör allt ni kan för att leva i frid, rena och oförvitliga inför honom”** (Andra Petrusbrevet 3:13,14). Johannes tecknar samma bild: **”Och jag såg en ny himmel och en ny jord. Ty den första himlen och den första jorden hade försvunnit, och havet fanns inte mer”** (Uppenbarelseboken 21:1). Dem, som fortsätter att hålla fast vid sin teori om evig pina, vill vi fråga: **”Var är helvetet, när den första jorden är borta och havet inte mer finns?”** Det kommer inte att finnas på jorden, för elementen och hela jorden kommer att smälta i eld. Nej, varje gnutta av ondska kommer då att vara borta. Inte så mycket som en viruspartikel av ondska kommer att återstå. Ondskan kommer bara att ha förstört tillvaron för de rättfärdiga en enda gång, och det förutsåg Gud. Därför kommer all ondska att smälta i eld, tillintetgöras, försvinna för evigt.

När ondskan är borta, kommer Gud att skapa en ny himmel och en ny jord. Där kommer allt att vara fridfullt och gott. Gud kommer att föra människorna tillbaka till det tillstånd som rådde i Edens Lustgård före syndafallet, där de kunde tala ansikte mot ansikte med Gud. På den nya jorden kommer det inte att vara några tjuvar, inga som baktalar andra, inga mördare, inga krig, ingen sorg och plåga. Bibeln beskriver tillvaron på den nya jorden så här: **”Och Gud skall torka bort alla tårar från deras ögon. Och döden skall inte vara mer, inte heller sorg, inte heller rop, inte heller någon plåga skall vara mer, ty det**

första är förgånget” (Uppenbarelseboken 21:4, *Reformationsbibeln*). Om det vore så, att de ogudaktiga kommer att leva evigt i plågor, har de ingen plats på den gamla jorden, ty den är då borta, och de har heller ingen plats på den nya jorden, ty där kommer det inte att finnas någon smärta, sorg eller pina. På den nya jorden skall bara de rättfärdiga bo. Måtte alla som läser detta ta emot frälsningen i Jesus Kristus och be om den Helige Andes kraft till att vara Jesu sanna vittnen, så att vi får följa med när Jesus kallar på de Sina – och att vi till slut får vara ibland de rättfärdiga, som genom Guds stora nåd får ära den nya jorden!

Teorin om evig pina är en förfärlig skrämselpropaganda, som vi härmed kastar på soptippen och bränner upp. Denna teori har inget utrymme i Jesu kärlek. Jesus kommer bara med det goda till oss, och Han har låtit

Satan få lov att spela ut sina kort, så att alla kan se att han är en Djävul. Gud tvingar ingen, och det har Han heller inte gjort med Djävulen. Nu kommer snart alla bevis att läggas på bordet, och i Sin kärlek kommer Gud att tillintetgöra Satan och alla som har ställt sig på hans sida i upproret mot Gud. Så vi ser fram till uppgörelsens dag och att Gud kommer att skapa en ny himmel och en ny jord där rättfärdighet bor, där Jesu kärlek bor och där det råder ständig fred, frid och glädje.

Tes 8

Den Katolska Kyrkan utövar och förkunnar spädbarnsdop och konfirmation. Barn-dopet har sin rot i Augustinus' arvsyndslära. Han trodde att barnet föddes med synd. Därför måste man, om barnet var sjukt och riskerade att dö, tillkalla prästen i all hast, så att han kunde ösa vatten över barnets huvud. Då trodde man att barnet blev en kristen och att det blev frälst. Detta praktiseras än i dag. Men ett litet barn har inte gjort något galet. Det förstår inte vad som är rätt och fel. Den förmågan utvecklas gradvis senare. Men Bibeln säger att **"synd är brott mot lagen"** (Första Johannesbrevet 3:4), och: **"Den som syndar skall dö. En son skall inte bära sin fars missgärning"** (Hesekiel 18:20).

Denna text säger klart att ett barn inte ärver synd från sina föräldrar. Det är först när vi blir så gamla att vi kan förstå skillnaden mellan rätt och fel, som vi kan begå synd. Således har barnen inte något gammalt syndaliv som skall begravas, för de är ännu oskyldiga. Därför är barn dopet onödigt och obiblskt. Det är likväl ett faktum att barnet utan egen förskyllan kommit in i en ond värld och har ärvt den syndiga naturen från sina föräldrar och har samma dom över sig som Adam fick efter syndafallet: **"Jord är du, och jord skall du åter bli"** (Första Moseboken 3:19). De har inte förkastat det försoningsverk, som Kristus har utfört för alla. Hans förtjänst har de därför del i.

Då mödrarna bar barnen till Jesus, sade Han till dem att **"Guds rike tillhör sådana ... och {han} välsignade dem"** (Markusevangeliet 10:13-16). Jesus döpte dem inte, utan Han välsignade dem. Det bör vi också göra med barnen när de är små.

I spädbarnsbestänkelsen har prästerskapet infört ett skick där faddrarna skall tro för barnet, eftersom barnet inte har en egen tro. Men Bibeln säger: **"Alltså kommer tron av predikan och predikan i kraft av Kristi Ord"** (Romarbrevet 10:17). Barnet förstår inte förkunnelsen och kan därför inte ha en egen tro. Vi läser vidare: **"Den som tror och blir döpt skall bli frälst"** (Markusevangeliet 16:16). Så den som skall döpas måste ha en egen tro. När faddrarna skall tro för barnet, då går det alltså helt galet. Prästerna och faddrarna menar att barnet skall få egen tro senare, när de skall konfirmeras, men det finns det ingen garanti för.

Låt oss se på några exempel på dop i Bibeln. Lägg märke till att tron är avgörande.

Då Filippus förkunnade evangeliet om Jesus för den etiopiske hovmannen, sade hovmannen till Filippus: **"Se, här finns**

vatten. Vad hindrar att jag blir döpt? Filippus sade till honom: 'Om du tror av hela ditt hjärta, kan det ske.' Hovmannen svarade: 'Jag tror att Jesus Kristus är Guds Son.' Han befallde att vagnen skulle stanna, och både Filippus och hovmannen steg ner i vattnet och Filippus döpte honom" (Apostlagärningarna 8:26-38).

Då Filippus förkunnade evangeliet i Samaria, var det många som tog emot budskapet. Bibeln omtalar för oss även utfallet av Filippus' förkunnelse där: *"Men när de nu trodde på Filippus som predikade evangelium om Guds rike och Jesu Kristi namn, döptes de, både män och kvinnor"* (Apostlagärningarna 8:12).

Det var män och kvinnor som blev döpta, inte barnen.

I Bibeln finner vi en berättelse om en fångvaktare som blev döpt med hela sitt hus. *"Då måste det väl också vara barn som blev döpta?"*, säger någon. Men inte vid något av dessa tillfällen står det att det var små barn. I stället står det att människorna fick höra förkunnelsen, och de som blev döpta tog emot tron på Jesus Kristus som Frälsare. Berättelsen lyder så här: *"Sedan förde han ut dem och frågade: 'Ni herrar, vad skall jag göra för att bli frälst?' De svarade: 'Tro på Herren Jesus så blir du frälst, du och din familj.' Och de predikade Herrens ord för honom och för alla i hans familj. Redan vid denna tid på natten tog fångvaktaren dem med sig och tvättade deras sår. Och han och de som hörde till hans familj döptes genast. Sedan förde han dem upp till sin bostad och dukade ett bord, jublande glad över att han med hela sin familj hade kommit till tro på Gud"* (Apostlagärningarna 16:30-34).

I sammanhanget står det att Paulus talade till fångvaktaren i Filippi och till alla som

hörde till hans familj. De tog emot tron på Jesus Kristus, och blev döpta. Om det fanns barn där, var de i alla fall så pass vuxna att Paulus kunde tala Guds Ord till dem. De förstod det och de trodde på ordet de hörde. Då kunde de också bli döpta. Tron måste alltid vara på plats före dopet.

Själva ordet "dop" kommer av grekiskans "baptismo" som använts inom smedyrket. Det betyder att man sänker ett föremål ned i vattnet så att vattnet helt och hållet täcker det. Om smeden hade gjort en järnstång med en bestämd formgivning, och han fastställt att järnstången skulle härdas enligt denna fason, sänkte han den ned i vattnet så att vattnet slöt sig över föremålet. På samma sätt skall den som blir döpt, begravas i vattnet, så att vattnet övertäcker personen.

I dopet visar man symboliskt att man godtar att Jesus dog för en själ, blev begravd och stod upp igen ur graven. Dopet symboliserar också det som har skett inombords, att man har begravt synderna/lagt all sin synd på Jesus, så att Han kan sona ens synd – och så står man upp till ett nytt liv med Kristus. Det var denna dopform som apostlarna använde

Följande Skriftställe bevisar att dopet är detsamma som begravning i vatten: *"Eller vet ni inte att vi alla som har blivit döpta till Kristus Jesus har blivit döpta till hans död? Vi är alltså genom dopet till döden begravda med honom, för att också vi skall leva det nya livet, liksom Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet"* (Romarbrevet 6:3-4). Denna text säger tydligt att den som blir döpt blir begravd i vattnet, och står upp till nytt liv med Kristus. Denna praxis förekommer inte i barndopet/barnbestänkelsen.

Bibeln kallar också dopet för "ett gott

samvetes bekännelse till Gud”. Det står så här i den norska Bibeln: **”Efter denna förebild frälser dopet nu också er. Det innebär inte att kroppen renas från smuts utan är ett rent samvetes bekännelse till Gud genom Jesus Kristi uppståndelse”** (Första Petrusbrevet 3:21). I fall vi i vardagslivet skall ingå en pakt (ett avtal) med någon, är det alltid viktigt att veta vad avtalet går ut på innan vi undertecknar det. Så förhåller det sig också med dopspakten. Före dopet är det viktigt att ta sig mycken tid med Guds Ord och bön för att bättre lära känna paktens innehåll. Detta är också en av orsakerna till att det talas om ”trons dop” eller ”vuxendop”. Före dopet måste vi fatta ett noga övervägt beslut – ett val om att låta Gud förvandla oss och be om kraft till att följa Jesus hela vägen (Första Petrusbrevet 2:21). Dopet skall vara ett yttre tecken på den förvandling som redan har skett inne i oss.

Konfirmationen blev införd av den Katolska Kyrkan på 1200-talet. Det visar sig att väldigt få som konfirmeras tror på Jesus Kristus som sin personlige Frälsare. Detta visar att denna ordning inte håller måttet. Luther avskaffade konfirmationen på sin tid och kallade den för apspektakel och narrverk. Man apade efter varandra och

avgav ett löfte som man i längden inte kunde hålla. Luther avskaffade konfirmationen, och den blev inte införd i Norge förrän 1736 {och i Sverige 1811, dock benämnd ”konfirmation” först 1917. Se *Bra Böckers Lexikon*, gröna upplagan, Band 13, sidan 224, tryckt 1977. Övers. anm.}.

Spädbarns”dop” och konfirmation är traditioner införda av människor. De skall, så att säga, vara i stället för bibliskt dop. Det är så, som Djävulen hela tiden arbetar. Han försöker ersätta bibliskt tro med något annat, en efterlikning, något snarlikt.

Bibeln säger att det är **”en Herre, en tro, ett dop”** (Efesierbrevet 4:5). Vi har redan sett att ett riktigt bibliskt dop inte är barnbestänkelse, utan trons dop, där den som skall döpas har hört evangeliet och bestämt sig för att ta emot frälsningen i Jesus Kristus. Den som skall döpas, följer Jesu exempel. Jesus blev döpt som vuxen (30 år) i älven Jordan. Jesus behövde inte döpas, för Han hade inte begått någon synd och behövde inte frälsas. Han lät Sig dock döpas, som ett exempel för oss (Matteusevangeliet 3:13-17), för att vi skall följa i Hans fotspår (Första Petrusbrevet 2:21).

Vi har läst att den döpte begravs i vattnet och står upp till nytt liv med Jesus. Låt oss

gå tillbaka till Bibelns dop, och inte ett dop enligt katolicism och avfallen protestantism. Spädbarnsdop och konfirmation är en katolsk tradition, och alla som tror att de blir frälsta för att föräldrarna har utfört denna handling med dem, har blivit lurade. De har inte tagit emot Bibelns dop, och enligt Guds Ord är endast Bibelns dop giltigt. Alla som tänker följa Jesus och göra som Han har gjort, skall ta emot Bibelns dop. Barnbestänkelse är inte Bibelns dop. Det är föräldrarna och faddrarna som tror för spädbarnet, men den som tänker låta sig döpas skall ha egen tro. Jesus sade till Nikodemus: ***"Den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike"*** (Johannesevangeliet 3:5).

Så Jesus säger att vi inte kan komma in i Guds rike utan att vi blir födda av vatten och Ande. Det bör vara tankeväckande för oss alla!

Låt oss därför ta emot Jesu dop, trons dop! Barnbestänkelse är inget dop. Det är en av människor framtagna tradition och en förförelse!

Till slut: Frälsning innebär inte att bli döpt eller att ha namnet i församlingsmatrikeln, ej heller att predika sanningen. Frälsning innebär en levande relation med Jesus

Kristus. Den som har en sådan daglig, levande förbindelse med Kristus kommer att bli förnyad i hjärtat och låta Kristi gärning bli en trons och en kärlekens tjänst, i tålmod, saktmod och hopp. Var och en, som är förenad med Kristus, kommer att vara en levande missionär för alla omkring sig.

Tes 9

Den Katolska Kyrkan menar att det ligger frälsning i sakramenten, det vill säga, om man blir döpt, tar nattvarden, gör botsövningar och liknande. Luther fick också lära sig detta, då han växte upp som katolik. Men en dag då han kravlade uppför Pilatustrappan i Rom blev han påmind om ett Skriftställe i Guds Ord som säger: ***"Den rättfärdige skall leva av tro"*** (Romarbrevet 1:17). Luther rätade på sig och förstod att han höll på att kravla på knäna för att uppnå frälsning, att han trodde att han kunde uppnå frälsning genom gärningar. Men nu kom nytt ljus in i hans sinne. Han förstod att det var tron på Jesus Kristus som världens Frälsare, som frälser. Gärningarna kan inte frälsa oss, utan ***gärningarna måste komma som en frukt av tron*** (Matteusevangeliet 5:8). Då Luther fortsatte att studera detta ämne, fann han flera viktiga texter i Guds Ord, som säger att vi blir rättfärdiggjorda genom tron på Jesus Kristus.

När vi kommer till Jesus som vi är med all vår synd, måste vi erkänna vår synd, ångra den och be om förlåtelse. Då kommer Jesus att förlåta vår synd. Då kommer Jesu rättfärdighet att bli tillräknad oss, oförtjänt av nåd genom tro. Tänk vilken befrielse i Martin Luthers liv! Samma befrielse kan också Du och vi uppnå, när vi följer detta recept.

Låt oss läsa några Skriftställen om trons betydelse:

”Tron är en övertygelse om det man hoppas, en visshet om det man inte ser” (Hebréerbrevet 11:1).

”Alltså kommer tron av predikan och predikan i kraft av Kristi ord” (Romarbrevet 10:17).

”Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv”(Johannesevangeliet 3:16).

”Men Gud som är rik på barmhärtighet har älskat oss med så stor kärlek, också när vi ännu var döda genom våra överträdelser ... Ty av nåden är ni frälsta genom tron, inte av er själva, Guds gåva är det, inte på grund av gärningar, för att ingen skall berömma sig. Ty hans verk är vi, skapade i Kristus Jesus till goda gärning-

ar, som Gud har förberett, så att vi skall vandra i dem” (Efesierbrevet 2:4-10).

”Den som tror och blir döpt skall bli frälst” (Markusevangeliet 16:16).

Men vilken plats har då gärningarna i det hela?

Vi läste ju: ***”Ty hans verk är vi, skapade i Kristus Jesus till goda gärningar”*** (Efesierbrevet 2:10).

Då Johannes Döparen framträdde och förkunnade omvändelsens budskap, sade han: ***”Bär då sådan frukt som hör till omvändelsen”*** (Matteusevangeliet 3:8).

Jakob skriver: ***”Så är också tron i sig själv död, när den är utan gärningar”*** (Jakobsbrevet 2:17).

Alltså är tron död utan gärningar, och de goda gärningarna skall komma som en frukt av tron:

i tro bar Abel fram ett bättre offer än Kain

i tro byggde Noa en ark

i tro gick hebréerna genom Röda Havet.

I tro gjorde de alla något. Det är rättfärdighet genom tro.

När vi har tagit emot Jesu rättfärdighet, måste vi också be om kraft till att leva rättfärdigt för Honom. Då kommer vi att vara Hans sanna vittnen.

”Om ni vet att han är rättfärdig, då inser ni också att var och en som gör det som är rätt är född av honom” (Första Johannesbrevet 2:29).

”Kära barn, låt ingen föra er vilse. Den som gör det rätta är rättfärdig liksom han är rättfärdig” (Första Johannesbrevet 3:7).

Så kraften till att leva rättfärdigt och bära god frukt, ligger inte i oss själva, utan i Kristi kraft hos den troende. Paulus säger: ***”Ty Gud är den som verkar i er, både vilja och gärning, för att hans goda vilja skall ske”*** (Filipperbrevet 2:13).

Sedan Luther framträdde och förkunnade rättfärdiggörelse genom tro, har det pågått en strid mellan den Katolska Kyrkan och den Lutherska Kyrkan. Men 1999, efter många samtal, genom diplomati och ekumenik, har den Katolska Kyrkan och den Lutherska Kyrkan tagit fram ett gemensamt dokument angående rättfärdiggörelseläran. Dokumentet heter *Joint Declaration*. Tillkännagivandet och överenskommelsen undertecknades den 31. Oktober, 1999, exakt 482 år efter det att Luther slog upp sina teser på kyrkdörren i Wittenberg, där han också framhävde rättfärdiggörelse genom tro och bara tro. Detta dokument, *Joint Declaration*, förde den Lutherska Kyrkan åter till Rom, ty detta dokument säger bland annat att det ligger frälsning i sakramenten.

Protestanterna har gett efter, inte Rom

Nu, 500 år efter Wittenberg, ser vi att katoliker och protestanter firar enhet tillsammans. De förminskar Luthers enormt kraftfulla brytning med Rom och säger att vi nu befinner oss i en ny tid och vill stå tillsammans för att befrämja frid på jorden. Men denna ”frid” ska uppnås genom ekumenik, diplomati och majoritetsbeslut. Jesus sa ”Frid lämnar jag efter mig åt er. Min frid ger jag er. Inte ger jag er en sådan frid som världen ger. (Joh 14:27).

Äkta fred och frid får vi bara när vi har tagit emot Jesus Kristus som Herre i vårt liv, när vi har erkänt vår synd och fått Jesu förlåtelse och Jesu rättfärdighet, oförtjänt av nåd genom tro. När detta beslut har fattats, kommer den troende att få den Helige Ande som kraftkälla i sitt liv, och vederbörande kommer att få kraft till att följa i Jesu fotspår – personen kommer att få kraft till att göra goda gärningar.

Världen kan inte ge oss denna äkta inre frid. De, som väljer att följa lösningar som strider mot Guds vilja, kommer inte att få denna inre frid, som bara Jesus kan ge oss.

Vi måste välja att ta emot Jesus Kristus som vår personlige Frälsare. Vi måste välja att vara lydiga mot Jesus – i Hans kraft i oss – och vandra den smala vägen – i Hans fotspår.

Reformatörerna förstod vad det betydde att ta emot frälsningen i Jesus Kristus. Men de såg inte allt, utan

- Anabaptisterna insåg dopets betydelse
- Luther insåg nåden
- Calvin insåg betydelsen av att växa i nåden
- Huss insåg betydelsen av lydighet
- Wesley insåg betydelsen av helighet
- Valdenserna insåg betydelsen av Bibeln
- Miller insåg betydelsen av Jesu återkomst

... Hur är det med oss? Jo, vi har lärt lite av alla, och därför har vi mer kunskap än de som har levt före oss. Nu måste vi se helheten, nu måste vi förkunna alla dessa

sanningar, både om tro, nåd, frälsning, om livet i Kristus och den Helige Andes verkan, om att växa i nåden, om karaktärsutveckling, om Andens frukt, om Jesu återkomst och inte minst den sista punkten som vi nu skall behandla.

Tes 10

Den Katolska Kyrkan har ändrat Guds tio bud i sin Katekes. Dessvärre tog Luther med sig de katolska budändringarna in i sin Katekes. Han växte upp som katolik, och såg väl inte den förfälskning som den Katolska Kyrkan hade gjort med Guds tio bud.

I Katekesens bud har de tagit bort det andra budet, delat det tionde budet i två, och dessutom har de avlägsnat nästan hela texten i vilodagsbudet. {Egenmäktigt förfarande, som är straffbart i världen, innebär obehörig hantering av något. Hur mycket allvarigare, att påstått andligt sinnade personer tagit sig för med att förändra Guds grundlag för universum! Övers. upprörda anm.} Detta är kanske historiens största förfälskning. Likväl menar fortfarande många att den Katolska Kyrkan är en kristen kyrka. Men en kristen måste följa Kristus, och inte ändra på något som Han har sagt eller skrivit. Det har alltså den Katolska Kyrkan gjort, inte minst med Guds tio bud. Därför är vi eniga med Luther och reformatörerna som klart och tydligt sade att påvemakten bär Anti-Krists kännetecken.

Martin Luther sade så här:

"Jag sade tidigare att påven var Kristi ställföreträdare. Nu hävdar jag att han är vår Herres motståndare och Djävulens apostel" (D' Aubigne, band 7, kapitel 6).

Då den påvliga bannbullen nådde Luther, sade han: "Jag föraktar den och angriper den därför att den är gudlös och falsk ... Det är Kristus själv som blir fördömd"

i den. Det gläder mig att jag måste uthärda sådan ondskas för den bästa sak som finns. Jag märker redan en större frihet i mitt hjärta, eftersom jag nu äntligen vet att PÅVEN ÄR ANTI-KRIST OCH ATT HANS TRON ÄR SJÄLVE SATANS TRON” (D’Aubigne, band 6, kap. 9).

Hur många Lutheraner säger detsamma i dag? Eller för att vända på frågan: Har den Lutherska Kyrkan blivit antikristlig själv, eftersom den har godtagit påvekyrkans Söndagsvilodag?

Som sagt, har påvekyrkan tagit bort nästan all text i vilodagsbudet i sin Katekes. Vilodagsbudet i Bibeln lyder så här:

”Tänk på sabbatsdagen så att du helgar den. Sex dagar skall du arbeta och förrätta alla dina sysslor; men den sjunde dagen är HERRENS din Guds sabbat;

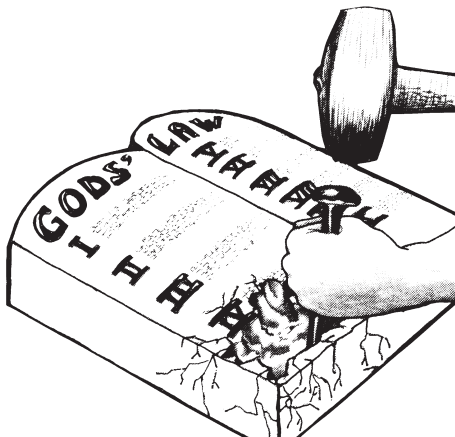
då skall du ingen syssla förrätta, ej heller din son eller din dotter, ej heller din tjänare eller din tjänarinna eller din dragare, ej heller främlingen, som är hos dig inom dina portar. Ty på sex dagar gjorde HERREN himmelen och jorden och havet och allt vad i dem är, men han vilade på den sjunde dagen; därför har HERREN välsignat sabbatsdagen och helgat den” (Andra Moseboken 20: 8-11).

I vilodagsbudet i Katekesen är det inget i texten som anger att Sabbaten, den sjunde dagen, är den rätta vilodagen. De flesta torde veta att Jesus dog på en fredag. Bibeln kallar denna dag för förberedelsedagen, dagen före Sabbaten (Markusevangeliet 15:42-43). Dagen efter förberedelsedagen kallas för Sabbaten. Det är Bibelns sjunde och sista dag i veckan {helt fräckt infördes

måndagen som veckans första dag och söndagen som dess sista i svenska almanackor från och med 1973. Detta är också egenmäktigt förfarande, eftersom Gud inte har ändrat på veckodagarnas inbördes ordning. Övers. anm.}. Då vilade Jesus i graven, och lärjungarna höll sig stilla efter lagens bud (Lukasevangeliet 23:53-56). Nästa dag, efter Sabbaten eller vilodagen, är söndag. Söndagen är Bibelns första veckodag eller arbetsdag. Då återuppstod Jesus från graven (Markusevangeliet 15:42-47 och 16:1-6).

Alla som läser detta ser klart att söndagen är Bibelns första veckodag och att Sabbaten är den sjunde veckodagen, vilodagen. Sabbaten är således Bibelns vilodag. Alla kristna bör hålla Jesu vilodag {Jesus helighöll aldrig söndagen. Övers. anm.}. Ty det var Jesus som införde den sjunde dagen, Sabbaten, som vilodag. Bibeln säger att: **"Genom honom har allt blivit till"** (Johannesevangeliet 1:1-14). Bibeln säger också att **Jesus är Sabbatens Herre** (Markusevangeliet 2:27,28). Denna text berättar också att Sabbaten blev till för människan. Många tror att Sabbaten blev till för judarna. Så står det också i fotnoterna till

den nya ekumeniska, norska Bibeln, *Bibeln 2011*. Men det är inte sant. Sabbaten blev till vid skapelsen. Vi läste ju att Gud skapade på sex dagar och vilade på den sjunde. Så vilodagen har sin upprinnelse i skapelsen, inte i Jesu uppståndelse. Jesu uppståndelsedag är den första arbetsdagen i veckan, för Jesus vilade på den sjunde dagen. Det är inte så att Jesus hade två vilodagar efter varandra, både den sjunde och den första dagen i veckan. Nej, Jesus vilade i graven på Sabbaten, och stod upp till en ny arbetsdag på söndagen, den första veckodagen, precis som Han vid skapelsen började att skapa (arbeta) på den första veckodagen.

Det är ingenting i Skriften som säger att Jesus har befallt att vi skall sluta att hålla Sabbaten, den sjunde dagen, och i stället hålla den första veckodagen, söndagen. Om Han skulle ha ändrat detta, skulle Han ha sagt det väldigt tydligt. Men då måste Han också ha ändrat Guds tio bud, som ytterst tydligt säger att vi skall ha Sabbaten, den sjunde dagen i veckan, som vilodag. Dessutom ändrar inte Gud och Jesus Sig. Bibeln säger:

"Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet" (Hebréerbrevet 13:8).

"Jag, HERREN, har inte förändrat mig" (Malaki 3:6).

"Gräs torkar bort, blomster vissnar, men vår Guds Ord förblir i evighet" (Jesaja 40:8).

Den Katolska Kyrkan säger tydligt att det är de som har ändrat vilodagen.

Från en romersk-katolsk troslärobok läser vi följande:

Fråga: Vilken dag är Sabbatsdagen?

Svar: *Lördagen är Sabbatsdagen.*

Fråga: *Varför firar vi söndagen i stället för lördagen?*

Svar: *Vi firar söndagen i stället för lördagen för att den Katolska Kyrkan på kyrkomötet i Laodicea (336 e.Kr.) överförde Sabbatens helighet från lördag till söndag.*

Fråga: *Kan Du på något annat sätt bevisa att kyrkan har makt att stadfästa helgdagar genom lagligt påbud?*

Svar: *Om den inte hade sådan makt, kunde den inte ha gjort det som alla nutida religionsbekännare är överens om; den kunde inte ha infört helgandet av söndagen, den första dagen i veckan, i stället för helgandet av lördagen, den sjunde dagen i veckan, en förändring som det inte finns någon auktoritet för i Skriften.”* – Ur *Doctrinal Cathecism*, sidan 174 och *The Convert's Cathecism of Catholic Doctrine* (1977 års utgåva), sidan 50.

Lägg också märke till att söndag betyder ”Solens dag” och inte ”Sonens dag”. Kejsar Konstantin var den förste som införde söndagen som vilodag – genom lag. Det gjordes den 7. Mars, 321 efter Kristus. Här kommer litet av den texten:

”På Solens ärevördiga dag skall myndigheterna och allt folk som bor i städerna vila och all handel och hantverk upphöra. Men på landet kan de som brukar jorden arbeta fritt och lagligt.” – Från *History of the Christian Church*, 5 utg., Band 3, sidan 380.

Testamentsförfalskning

Det är helt klart att den Katolska Kyrkan har gjort en testamentsförfalskning. Ett

testamente skrivs ju medan personen lever. När personen är död, träder testamentet i kraft, och ingen utomstående får ändra på det. Om det ändå sker, är det tal om testamentsförfalskning. Och det är precis det den Katolska Kyrkan har gjort. De har gjort en testamentsförfalskning, genom att ändra Guds tio bud och vilodagsbudet – efter Jesu död. Ja, vi ser att de gjorde denna testamentsförfalskning ca.300 år efter Jesu död. Detta är kanske den största testamentsförfalskningen i historien, och den är registrerad i himmelens böcker.

Och konsekvenserna har blivit stora. De har med denna testamentsförfalskning förfört millioner människor. Vi har sympati med dessa människor, för de har litat på prästen, och trott att det han förkunnat stämt överens med Guds Ord. Nu är dock tiden kommen för att avslöja den Katolska Kyrkans villfarelser och förförelser, så att män och kvinnor kan vända sig bort från den Katolska Kyrkans obibliska lära.

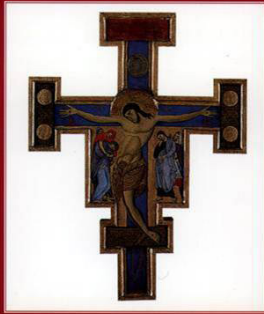
Påve Johannes Paulus II skrev i herdebrevet *Dies Domini*, utgivet i Maj 1998: *”Det var därför som kristna, kallade att förkunna friheten som vunnits genom Kristi blod, kände sig ha rätten att överföra Sabbatens mening till uppståndelsens dag”* (*Dies Domini*, § 63).

Påven talade också om *”den andliga och pastorala rikedom i söndagen, som har givits oss genom traditionen.”* Ser Du svagheter i denna argumentation? Påven erkänner öppet att helgandet av Sabbaten, vilodagen, har överförts till helgandet av söndagen, den första arbetsdagen. De kände sig ha makt och myndighet att vidta denna förändring. Här sätter de den egna auktoriteten över Bibelns auktoritet. De *kände* att de hade auktoritet

Keeping the Lord's Day Holy

John Paul II

DIES DOMINI

CATHOLIC TRUTH SOCIETY

att vidta denna förändring av vilodagen.

Om vi skall bygga våra beslut på känslor, kan det bli många märkliga förändringar.

Påven erkänner också att detta med söndagen som vilodag är en tradition. Varför kan inte de andra kristna kyrkosamfundet vara lika ärliga som den Katolska Kyrkan och erkänna att söndagen är en tradition? Det är fullständigt fel av den Katolska Kyrkan att överföra Sabbatens mening till uppståndelsens dag - det har de heller ingen rätt till - men de erkänner i alla fall att de har gjort denna ändring. Men på domens dag kommer det att visa sig om vi inte bara har erkänt våra fel, utan om vi också har varit villiga att vända om och följa Guds väg. Den vise mannen Salomo skrev: **"Detta är slutsatsen, när allt blivit hört: Frukta Gud och håll hans bud, det hör alla människor till. Ty Gud skall föra alla gärningar fram i domen, med allt som är fördolt, vare sig det är gott eller ont"** (Predikaren 12:13,14).

Låt oss ta med ett par uttalanden till från katolska källor:

"I kraft av sitt gudomliga uppdrag förändrade den Katolska Kyrkan dagen från lördag till söndag över tusen år innan det fanns en protestant." – Catholic Mirror, September 1893.

"Söndagen är vårt auktoritetsmärke ... Kyrkan står över Bibeln och överföringen av Sabbatsfirande till söndagsfirande bevisar detta faktum." – Catholic Record, London/Ontario, den 1. September, 1923.

Här har vi det igen. Den Katolska Kyrkan medger att kyrkan står över Bibeln. De menar sig ha gudomlig auktoritet att ändra tid och lagar (Danielsboken 7:25). De tar sig en auktoritet, som inte är i samklang med Guds Ord.

Då Jesus frestades av Djävulen, hänvisade Han till Guds Ord. Han sade: **"det står skrivet"** (Matteusevangeliet 4:10). Han hade Skriften som sin auktoritet. Den som inte har Skriften som sin auktoritet har ingen auktoritet, för auktoriteten ligger i Guds Ord.

... men ändrade lärjungarna vilodag?

Somliga menar att lärjungarna började att hålla vilodag på söndag i stället för på lördag – till minne av Jesu uppståndelse. Bibeln är fullständigt tyst om en sådan ändring av vilodagspraxisen. Läser man alla de åtta Skriftställena i Bibeln som handlar om den första veckodagen, finner man inte något som helst påbud eller antydning om att de kristna skall hålla den första veckodagen, söndagen, i stället för lördagen, den sjunde dagen (Matteusevangeliet 28:1; Markusevangeliet 16:2; 16:9; Lukasevang-

eliet 24:1; Johannesevangeliet 20:1; 20:19; Apostlagärningarna 20:7; Första Korintierbrevet 16:2).

Däremot finner vi i hela Apostlagärningarna att lärjungarna fortsatte att hålla Sabbaten, såsom de hade lärt sig det av Jesus (Apostlagärningarna 13:14-15; 13:42-44; 16:12-13; 17:1-2; 18:3-4).

Kyrkomötet i Trent

Det mest auktoritativa doktrinära kyrkomötet inom den Katolska Kyrkan var kyrkomötet i Trentino (1545-63). Avsikten med detta kyrkomöte var att slå fast *”kyrkans lära som ett svar på protestanternas kätteri.”* – *Catholic Encyclopædia*, Band XV, artikel ”Trent”.

Under detta kyrkomöte blev frågan om kyrkotraditionens auktoritet kontra Bibelns auktoritet länge och häftigt debatterad. Saken blev inte avgjord förrän vid den sista samlingen, och det är anmärkningsvärt att det argument som gjorde att traditionen segrade över Bibeln, var detta med förändringen av Sabbaten (vilodagen). De menade att den slutsats som man då kom överens om, var det slutliga beviset på att Kyrkans auktoritet var Bibelns auktoritet överlägsen. Slutsatsen blev denna:

”Slutligen ... lade de sina sista skrupler åsido. Ärkebiskopen av Reggio höll ett tal, vari han öppet tillkännagav att traditionen stod över Bibeln. Kyrkans auktoritet kunde därför inte bindas till Skriftens auktoritet, ty Kyrkan hade förändrat Sabbaten till söndagen, inte genom något påbud från Kristus, utan genom sin egen auktoritet.” – *Canon and Tradition*, sidan 263. H.L. Holzman, Ludvigsburg, 1859.

Och här har vi kommit till kärnan i denna skrift. Protestanterna och reformatorerna sade och säger att de kommer att ha Skriften och Skriften allena som sin grundval och auktoritet för sin tro och lära. Men den Katolska Kyrkans anklagelse mot protestanterna är: Protestanterna har inte Skriften allena som sin auktoritet, eftersom de håller Bibelns första dag, söndag, som vilodag, medan Bibeln säger att vi skall ha den sjunde dagen, lördagen, som vilodag. Och här vill vi hålla med katolikerna. De säger ärligt att de har förändrat vilodagen från lördag till söndag, från Bibelns sjunde veckodag till Bibelns första veckodag, men de tillrättavisar protestanterna och reformatorerna därför att de säger sig följa Bibeln, men inte gör det i praktiken eftersom de följer en katolsk tradition genom att de håller Bibelns första veckodag som vilodag.

”Det återstår bara en utväg för protestanterna. Det är att inta sin ståndpunkt helt och fullt, bara på det skrivna ordet, Bibeln och Bibeln allena. Det är inte försent för protestanterna att komma tillbaka till det, som de en gång stod för. Kommer de att göra det? Kommer de att oavvikligt stå för protestanternas bekännelse? Eller kommer de att fortsätta att inta de bekännande protestanternas oförsvarliga, självmotsägande och dödsbringande hållning, samtidigt som de står på katolsk grund och följer den Katolska Kyrkans auktoritet? Kommer de att hålla Herrens Sabbat, den sjunde dagen, enligt Skriften? Eller kommer de att hålla söndagen i enlighet med den Katolska Kyrkans tradition?” (*Catholic Mirror*, den 2, 9, 16 & 23 September, 1893: Traktater med samlingstiteln *Rome's Challenge*).

Käre vän! Vilken ståndpunkt kommer Du att inta i denna fråga?

Martin Luther vågade träda fram och klandra den Katolska Kyrkan och gick själv ut ur denna kyrka. Men han såg inte klart budförändringarna och förfalskningen av vilodagen. Men de, som skulle följa upp hans reformationsarbete, borde ha kommit längre än Luther. I stället har de gått tillbaka mot Rom.

Just i vilodagsfrågan har protestanterna svikit. De har godtagit en katolsk tradition, och därför har de inte lyckats med sin målsättning att följa Bibeln och Bibeln allena som sin auktoritet i tro och lära. På grund av detta avfall har protestanterna gradvis närmats sig Rom, och nu när de skall fira 500-årsjubileumet av Luthers skilsmässa från den Katolska Kyrkan, använder de detta tillfälle till att markera sin enhet med Rom. Enheten ligger i det att det i dag inte längre finns några sanna protestanter (med få undantag), eftersom protestanterna följer Bibeln och traditionen, på samma sätt som den Katolska Kyrkan gör.

Vi ska nu sammanfatta ett par av de vanligaste obibliska traditionerna, som den Lutherska Kyrkan och många andra så kallade protestantiska kyrkor har godtagit från Rom:

1. Den Lutherska Kyrkan följer traditionen, som inte har några bibliska rötter, när de håller söndagen, Bibelns första veckodag som vilodag, i stället för Bibelns sjunde dag, Sabbaten.
2. Den Lutherska Kyrkan följer traditionen, som inte har några bibliska rötter, när de utför barndop i stället för trons dop.

3. Den Lutherska Kyrkan följer traditionen, som inte har några bibliska rötter, när 14- eller 15-åringar skall bekräfta/stadfästa en tro, som de sägs ha tagit emot genom spädbarns”dopet”. Men många konfirmander tror inte ens på den frälsande Gudomen.

Vilken allvarlig och tankeväckande varning ger Jesus till dem som förför andra? Jesus sade:

”Men den som förleder en av dessa små som tror på mig, för honom vore det bättre att en kvarsten hängdes om hans hals och han sänktes i havets djup. Ve över världen som förför. Förförelser måste komma, men ve den människa genom vilken förförelsen kommer” (Matteusevangeliet 18:6-7).

Slutsats:

Reformationen har inte lyckats i förlängningen, eftersom den inte har följt Bibeln och Bibeln allena. Att de som skulle representera Reformationen och protestantismen i dag håller Bibelns första veckodag, söndag, som vilodag, är ett klart bevis på detta!

Många menar att Reformationen upphörde i och med Luther, men den skall fortsätta till tidernas ände. Luther hade ett stort verk att utföra med att sprida det ljus som Gud lät skina för honom. Men han fick inte allt det ljus som världen skulle få. Från den tiden och till nu har det hela tiden kommit nytt ljus över den Heliga Skrift, och nya sanningar har uppenbarats.

Vart har de Bibeltrogna reformatörerna tagit vägen? I dag behöver vi en ny reformator, ja, många nya reformatörer. Människor

behöver få se den förförande förkunnelse, som förekommer i många kyrkor. Samtidigt behöver folk få höra ett klart och sant bibliskt budskap för vår tid, såsom vi finner det i Uppenbarelsebokens fjortonde kapitel, verserna 6-12 och kapitel 18 vers 4. Vem kommer att stå upp för Herrens sak lika modigt som Martin Luther?

I dag ser det ut som om världens alla fördärvade krafter skall vinna slaget på detta vårt klot. Men Bibeln uppenbarar att dessa krafter strider mot Kristus och dem som står på Kristi sida (Uppenbarelseboken 17:12-14). Detta säger oss att det är Gud som har kontrollen, och Han säger ”hit, men inte längre”. Det är de som ställer sig på Hans sida, som kommer att gå segrande ur den stora reformationskamp som kommer att pågå ända till slutet!

Det sista stora provet

Bibeln visar att det sista provet i denna värld, strax innan Jesus Kristus, världens Frälsare, återvänder, kommer att handla om tillbedjan. Bibeln beskriver detta prov sålunda:

”Och det fick makt att ge livsande åt vilddjurets bild, så att bilden till och med kunde tala och låta döda alla, små och stora, rika och fattiga, fria och slavar, att ta emot ett märke på högra handen eller på pannan, så att ingen kan köpa eller sälja utom den som har märket, vilddjurets namn eller dess namns tal” (Uppenbarelseboken 13:15-17).

Så provet kommer att gå ut på, om vi tillber Gud som Skapare eller om vi kommer att tillbe ”vilddjuret” och ta emot dess märke. Vi upprepar: Detta har alltså med tillbedjan och inte med ett mikrochip att göra. Många

tror att mikrochipet är vilddjurets märke. Mikrochips och det elektroniska systemet kan komma att användas som ett kontrollredskap, så att de som inte kommer att ta emot vilddjurets märke, inte kan köpa och sälja.

Nu motverkas användningen av kontanter, helst skall allt betalas med kort. Mikrochipet ligger i kortet eller det kan inplanteras direkt i människokroppen, till exempel under huden. Det låter sig lätt göras att spärra ett kort. De som inte tar emot vilddjurets märke skall alltså straffas därför att de inte är lydiga mot de jordiska makthavarna, och straffet blir att inte tillåtas att köpa och sälja. När det står att de kan ta emot vilddjurets märke i pannan eller i handen, är pannan en bild på förståndet och handen en bild på ens gärningar (Femte Moseboken 11:18). Vi fattar våra beslut och val i den del av hjärnan som ligger bakom pannbenet. Så vi kan välja med vårt förstånd att godta vilddjurets märke, eller vi kan göra det genom våra gärningar.

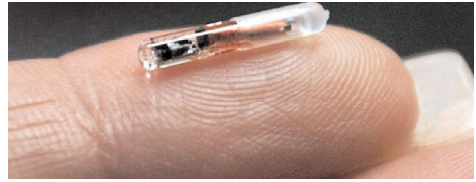
Bibeln säger att vi skall tillbe Honom som skapade himmelen och jorden. Det är en-

dast i vilodagsbudet som vi får veta vem vi skall tillbe. Där står det att vi skall tillbe Honom som skapade på sex dagar och vilade på den sjunde. Därför, eftersom vilodagen har med tillbedjan att göra, kommer frågan om vem vi tillber/när vi tillber att stå i centrum strax före Jesu ankomst. Vi lever i en tid, när världens ledare kommer att införa söndagen, Bibelns första veckodag, som vilodag, familjedag och gudstjänstsdag. I Europa arbetar *Den Europeiska Söndagsalliansen* handlingskraftigt för att få söndagen som veckans vilodag och familjedag.

I USA är det flera stora religiösa rörelser som verkar för samma mål, såsom *The Christian Coalition* och *The Lord's Day Alliance*, m.fl.

Söndagen som vilodag strider mot Guds Ord och Guds tio bud, som säger att vi skall tillbe Gud på den dag som Gud har reserverat som vilodag, nämligen Sabbaten, Bibelns sjunde veckodag. Människorna blir därför snart ställda inför ett val, antingen kommer de att tillbe Honom som skapade himmelen, jorden, havet och allt som i dem är, och hålla Hans vilodag, eller kommer de att tillbe och vara lojala mot "vilddjuret" (påven/påvekyrkan) och ta emot dess märke.

Vi har tidigare sett uttalanden från

Katolska Kyrkan där de säger att de har ett auktoritetsmärke. De menar att när de har ändrat vilodagen, är det ett tecken på denna auktoritet att ändra tid och lag och införa nya traditioner. Bibeln har uppenbarat att det skulle bli så.

Det står att denna kyrka skulle komma att ändra heliga tider och lagar (Danielsboken 7:25).

Vi har redan sett att de har ändrat vilodagen från Sabbaten (lördagen) till söndagen. När Du nu blir upplyst om detta, vilken auktoritet kommer Du att vara lydig emot? Vilken vilodag kommer Du då att hålla?

Ditt beslut kommer att ha betydelse för liv och död, ty när Du nu har blivit upplyst om vad den avfallna kyrkan har gjort med vilodagen, får Ditt val allvarliga följder. Bibeln säger: **"Den som vet att göra det goda men inte gör det, han syndar"** (Jakobsbrevet 4:17).

Detta val, huruvida Du tänker tillbe Honom som skapat, eller om Du tänker tillbe "vilddjuret och ta emot dess märke",

är något som hör den nära framtiden till. Det kommer att bli aktuellt när saken med "vilddjurets märke" = påvekyrkans söndagshelighållande kommer att tvingas på oss genom lagstiftning (Uppenbarelseboken 13:15-16). Men vi bör redan i dag fatta vårt beslut, för vi vet inte hur länge vi får leva. I dag är frälsningens dag. **"I dag, om ni hör hans röst, så förhärda inte era hjärtan"** (Hebréerbrevet 3:7-8).

När vi bestämmer oss för att följa Jesus i dag, blir det också lättare att följa honom i morgon!

Tänk noga på följande Skriftställen: Jesus säger: "Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud" (Johannesevangeliet 14:15).

"När vi älskar Gud och håller hans bud, då vet vi att vi älskar Guds barn" (Första Johannesbrevet 5:2-3).

"Den som säger: 'Jag känner honom' och inte håller fast vid hans bud, han är en lögnare och sanningen finns inte i honom. Men hos den som håller fast vid hans ord har Guds kärlek verkligen nått sitt mål. Så vet vi att vi är i honom" (Första Johannesbrevet 2:4-5).

"Mina får lyssnar till min röst, och jag känner dem, och de följer mig" (Johannesevangeliet 10:27).

Slutvädjan:

När vi i detta häfte berättar om den gjorda förfalskningen, och varnar för det katolska systemet, som står bakom många förfalskningar som gjorts av Guds Ord, gör vi det inte för att fördöma katolikerna som enskilda individer. Det är det katolska systemet som vi här analyserar i förhållande till Guds Ord. Vi hoppas därför

att dessa upplysningar kommer att hjälpa både katoliker och oss andra till att komma fram till en riktig förståelse i denna sak. Vi tror att det finns ärliga och uppriktiga människor i olika kyrkosamfund, också i den Katolska Kyrkan.

När de uppdagar de av människor framtagna traditioner som har smugit sig in i flera kyrkor, inte minst de falskheter som gjorts med Guds tio bud, däribland Sabbatsbudet, kommer flera att göra upp med dessa lögnare, riva sönder banden som binder dem, och bli kraftiga redskap för Gud i sista tidens avslutande förkunnarverksamhet. Bibelns appell lyder så till Guds folk i Babylon (katolicism och avfallen protestantism): "Gå ut från henne, mitt folk, så att ni inte tar del i hennes synder och drabbas av hennes plågor" (Uppenbarelseboken 18:4).

Enligt detta Skriftställe är tydligen många

av Guds folk i Babylon, ja, kanske de flesta?! När de ser ljuset från Guds lampa, och inser sig ha blivit förförda, såsom Martin Luther, kommer de att följa Bibelns uppmaning om att gå ut från Babylon, och ha Guds klara Ord som sin auktoritet.

Om Du tillhör en kyrka som förkunnar någon av dessa obibliska lärosatser som vi har nämnt i 10 punkter tidigare i detta häfte, lämna då detta kyrkosamfund, så att Du inte drabbas av domen över de ogudaktiga (Uppenbarelseboken 21:8). Det går inte att stå med en fot i Babylon och en fot på Guds sida. Vi måste stå med bägge fötter på Guds sida. Tro inte att Du blir frälst för att Du är en i majoriteten, för Bibeln säger

att det till slut kommer att återstå endast en rest av dem som bekänner sig till att vara Guds folk. Med några få ord beskriver Bibeln denna återstod. I Uppenbarelseboken 14:12 står det så här: ”I detta visar sig de heligas uthållighet: de håller fast vid Guds bud och tron på Jesus.” De håller inte buden i egen kraft, men i Guds kraft, som verkar i dem (Filipperbrevet 2:13). Detta är Guds trofasta rest i ändens sista tid. Deras sinnen är i inbördes samklang, liksom Jesu efterföljare under den första kristna Pingsten. De har Jesu sinnelag (Galaterbrevet 5:22).

Mätte Du och vi vara ibland dem!

Med vänlig hälsning
Abel och Bente Struksnæs
Vestrumsbygda 26,
2879 Odnos, Norge

www.endtime.net

100 böcker gratis!

De 100 första som tar kontakt med nedanstående adress
får sig tillsända boken

Den Stora Striden **GRATIS!**

Mira Rakic
Lindormsgatan 25,
lägenhet 1202, 506 44 Borås
Mobil: 070-670 7482

GREGORIVS XIII·PONT·MAX

*500 år
efter Luther:*

**10 nya
teser på
kyrkodörren!**